

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818202622
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7818202622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, Avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, číslo zápisu: 325 307 106, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova 11/3677, Bratislava, IČO: 50 595 628, zastúpeného URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému C. T.ovi, nar. XX.X.XXXX, bytom S. XX, o zaplatenie 315,41 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 1Csp/204/2018-44 z 1.2.2019 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.
2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 315,41 € s príslušenstvom, čo odôvodnil tým, že na základe zmluvy o úvere č. 15972 zo dňa 8.4.2013 poskytol žalovanému úver vo výške 2.312,43 € za účelom kúpy motorového vozidla a žalovaný si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu a nedodržiaval finančný plán a dostal sa do omeškania s úhradou splátok, v dôsledku čoho sa celý úver stal splatným 11.1.2018. Na prejednanie veci nenariadil ústne pojednávanie, keďže hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000 € a skutkové tvrdenia strán považoval za nesporné. Zistil, že predchodca žalobcu spoločnosť Banco Banif Mais, S.A. ako veriteľ uzatvoril so žalovaným dňa 8.4.2013 zmluvu o úvere, v ktorej sa veriteľ zaviazal žalovanému poskytnúť spotrebiteľský úver na dobu určitú vo výške 1.790,40 € pre účely kúpy osobného motorového vozidla a žalovaný sa úver zaviazal splácať v pravidelných 48 mesačných splátkach vo výške 86,77 € pri úrokovej sadzbe vo výške 46,64 % ročne. Zmluvné strany sa dohodli aj na povinnosti žalovaného zaplatiť jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 610,25 €. Z prehľadu splátok mu vyplynulo, že žalovaný uhradil 44 splátok splatných v období od 20.5.2013 do 20.12.2016 a neuhradil posledné 4 splátky, kvôli čomu žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 11.1.2018. Právne vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka a ďalej podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj podľa § 39, § 41, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1, 9, § 54 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka a vzťah medzi stranami vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, podliehajúci právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pre spotrebiteľské zmluvy pokladal za charakteristické, že spotrebiteľ pri nich vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Dospel k záveru, že

uvedená spotrebiteľská zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2, konkrétne v nej absentuje údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (písm. c/), že v nej nie je uvedená správne celková výška spotrebiteľského úveru (písm. g/), že je v nej síce uvedená ročná úroková sadzba vo výške 46,64 %, ale táto je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná (písm. i/). V rozpore s dobrými mravmi podľa súdnej praxe je totiž spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v čase ich dodania, stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

3. V čase uzatvárania predmetnej zmluvy pri úveroch poskytnutých bankami domácnostiam na dobu jedného až piatich rokov úroková sadzba predstavovala 12,95% ročne (stav úverov) a 10,68% ročne (nové obchody). Už len samotná táto skutočnosť, že cena úveru je vyššia je podľa neho zarážajúca a odôvodňujúca zvýšenú pozornosť z hľadiska prvkov úžery a vadnosti právneho úkonu a na podporu tohto názoru citoval právne vety z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 3 Co 151/2013 z 25.9.2013 a z rozsudku Najvyššieho súdu SR 5 Cdo 26/2011 z 26.4.2012. Nakoľko výška úroku 46,64% podstatnou a neprimeranou mierou - 3,6 násobne prekračuje horný limit obvyklej úrokovej miery, považoval predmetnú zmluvu v časti týkajúcej sa výšky úrokov za absolútne neplatnú a v tejto časti na zmluvu hľadel ako na neexistujúcu (§ 39 a § 41 Občianskeho zákonníka). Za použitia § 11 ods. 1 písm. b/, ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z.z. konštatoval, že preskúmaná zmluva neobsahuje uvedené náležitosti, resp. tieto sú neplatné a tak úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Na záver uviedol, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.312,43 € a celkovo zaň zaplatil sumu 4.231,34 € a táto suma prevyšuje reálne poskytnutú sumu, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a žalobe vyhovieť alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie uplatniac pritom odvolacie dôvody stanovené v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Vytkol súdu prvej inštancie, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď nemohol uplatniť prostriedky procesného útoku na preukázanie oprávnenosti uplatneného nároku. Nesúhlasil s dôvodmi, pre ktoré prvoinštančný súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a zdôraznil, že so žalovaným uzavrel úverovú zmluvu a na základe nej mu poskytol peňažné prostriedky na kúpu osobného motorového vozidla, a teda predajcom v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo nutné rozumieť dodávateľa osobného motorového vozidla. Tento dodávateľ v zmluve o úvere bol presne určený. V zmluve nepochybne bola určená aj istina spotrebiteľského úveru, keď dodávateľ motorového vozidla vystavil žalovanému faktúru za predaj vozidla v celkovej výške 2.238 €, pričom žalovaný v hotovosti uhradil sumu vo výške 447,60 € a zvyšná časť vo výške 1.790,40 € bola financovaná ním. V zmluve bez pochybnosti bola uvedená aj výška ročnej úrokovej sadzby a táto bola individuálne medzi stranami dojednaná a nemožno ju považovať za neprijateľnú. Dojednaná úroková sadzba podľa jeho názoru zodpovedala okolnostiam daným v čase uzavretia zmluvy a neodporovala dobrým mravom, keď jej výšku ovplyvňovalo viacero faktorov. Trval na tom, že v čase uzavretia úverovej zmluvy nebol jediným subjektom poskytujúcim spotrebiteľské úvery, a teda žalovaný mal priestor informovať sa ohľadom ponúk poskytovania spotrebiteľských úverov aj u iných bankových či nebankových spoločností a možno sa dôvodne domnievať, že tieto možnosti využil a hľadal najvýhodnejšie podmienky poskytnutia úveru. Vo vzťahu k dojednávaniu zmluvných podmienok citoval právnu vetu z rozhodnutia Okresného súdu Martin č.k. 5 Csp 7/2017 zo dňa 29.11.2018. Namietal, že žalovaný v konaní ostal pasívny a súd pri rozhodovaní konkrétneho prípadu sa nemôže uchýľovať k zovšeobecňovaniu a paušalizovaniu určitých skutočností a javov, k čomu existuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj všeobecných súdov, z ktorých vybrané časti opätovne citoval. Vytkol napadnutému rozhodnutiu aj nepreskúmateľnosť, keďže pri posudzovaní jeho nároku vôbec neboli braté do úvahy jeho tvrdenia a nie je zrejmé ako sa súd s týmito skutočnosťami vyrovnal. Vo svojich dôsledkoch je takto rozsudok okresného súdu arbitrárny a nepreskúmateľný.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas a oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 5.12.2019, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli riadne zverejnené v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

8. Odvolateľ použil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu a pod.). Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

9. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

10. Odvolateľ namietal aj odvolací dôvod upravený v § 365 ods.1 písm.b/ CSP majúci za to, že súd prvej inštancie mu nesprávnym postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a zahŕňa predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, na zákonného sudcu, na prejednanie sporu v primeranej lehote, na poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, navrhovať dôkazy, vyjadrovať s ak nim, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na jeho preskúmanie, atď.. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu, o naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že konanie sa nejaví ako spravodlivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

12. Odvolací súd je toho názoru, že konajúci súd nezmožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva a neporušil jeho právo na spravodlivý proces a napadnutý rozsudok, ako už bolo uvedené, je možné pokladať za dostatočne a presvedčivo odôvodnený. Nepochybil prvoinštančný súd, ak vo veci v súlade s § 297 a § 219 ods.3 CSP rozhodol formou verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže preto boli splnené všetky predpoklady.

13. Odvolacie námietky odvolateľa boli v prevažnej väčšine už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré je vyčerpávajúce, preto na neho v plnom rozsahu odkazuje. Pre zvýraznenie správnosti napadnutých výrokov rozsudku odvolací súd dodáva:

15. Nie je sporné, že medzi stranami sporu dňa 8.4.2013 bola uzavretá zmluva o úvere, majúca spotrebiteľský charakter, čo nespochybňuje ani odvolateľ, keď pripúšťa, že na vzťah je potrebné aplikovať zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj ďalšie ustanovenia zákona (napr. § 39 Obč.zák.) chrániace tzv. slabšiu stranu sporu. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie plne dôvodne daný úver pokladal za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Predovšetkým je správna úvaha, v zmysle ktorej stanovená ročná úroková sadzba vo výške 46,64% odporuje dobrým mravom.

16. Odvolací súd uvádza, že od 1.6.2010 bola urobená zmena v Občianskom zákonníku v § 53 ods. 6, z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať obvykle požadovanú odplatu na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov, a lehotu splatnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v rámci novelizácie uvedeného zákonného ustanovenia bolo navrhované úplné iné znenie tohto zákonného ustanovenia a to tak ako bolo v konečnom dôsledku prijaté. V súvislosti aj s novelizáciou zákona o spotrebiteľských úveroch bol zákonom č. 129/2010 zrušený administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch spolu so zrušením zákona č. 258/2001 Z.z.. Napokon prijaté znenie ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bolo odôvodnené tým, že ide o upresnenie údajovej bázy - ukazovateľa z ktorého sa vychádza pri poskytovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Túto údajovú bázu pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsob zabezpečenia, objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu poskytnutú hlásenia zverejňované štvrťročne Ministerstvom financií SR na základe hlásených subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Takýmto spôsobom bolo referenčné kritérium, podľa ktorého sa mohla posudzovať primeranosť zo sektoru bánk prenesená na sektor finančného trhu ako taký, teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom, a to pri absencii akýchkoľvek pravidiel odplaty a jej stropu. To však neznamená, že by súd aj v takomto prípade nemal možnosť posudzovať aj takýto úverový vzťah, ktorý sa dotýka uvedených úrokov v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení aj s § 3 Občianskeho zákonníka. Bolo preto možné aj v danej veci na základe ustálenej judikatúry pristúpiť k posudzovaniu odplaty založenej na referenčnej báze odplaty požadovanej bankami u spotrebných úveroch v obdobných prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu Bratislava 14Co/262/2014 z 15.3.2016).

17. Podľa ust. § 3 ods.1 Obč.zák. výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

18. Ust. § 3 ods.1 Obč.zák. patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade, či v rozpore s dobrými mravmi zákon výslovne neurčuje, z akých

hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ust. § 3 ods.1 Obč.zák. alebo ust. § 39 Obč.zák. je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti.

19. Pri dojednávani úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto len také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa dlžník nachádza, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky zhodnocuje obvyklým spôsobom. Nie je totiž možné neprihliadať na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Žiada sa zdôrazniť, že pri ročnej úrokovej sadzbe 46,64% a uhradených 44 splátkach žalovaný v danej veci poskytnutý úver už aj tak značne preplatil. Neuhradil len 4 splátky (315,41 €), ktoré predstavujú vymáhanú istinu. Žalobca nakoniec ani nespochybnil výpočet súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalovanému bol poskytnutý úver 2.312,43 € a žalovaný zaplatil celkovo sumu 4.231,34 €. Žalobca neprodukoval žiadne dôkazy o tom, aby podstatné náležitosti zmluvy vrátane ročnej úrokovej sadzby boli so žalovaným individuálne vyrokované, o čom formulárový charakter zmluvy ani nesvedčí. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobca nebol so svojím odvolaním úspešný, preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol a úspešnému žalovanému trovy nevznikli.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).